

Тъкмо по-силата на такава чувствителна съвѣсть и по отношение на собственото си завещание, Селимински обсъжда и пише въ 1864 г, единъ правилникъ за „Българско братство въ Браила“, гдето на пръвъ планъ стои грижата за „точното изпълнение на тѣзи завещания, които оставатъ отъ находящитѣ се вѣнъ отъ отечеството родолюбци, които биха подарили часть или цѣлото свое имущество за просвѣтата на младежъта на своитѣ сънародници“. Селимински се носи, значи, съ мисълъта да остави своето наследство изключително за общонародни образователни нужди, и страхътъ му е, да не би да бжде начинътъ на завещанието или надзорътъ надъ прилагането му опороченъ, та да не се дойде до желаната висока цель. Все въ тоя смисълъ говори и една рѣкописна бележка на Селимински отъ 1864 г., писана на български, гдето изрично се казва: „Человѣкъ ѣстествено грѣжи се по-дирь смартта да остави і память безсмертна, като завеща в' завещаніето сы опотребленіето на имотатъ сы. Но виждащи много патеа живітѣ какъ такава завещаніета отъ пріснопамятны покоініцы колко слабо са ісполневать отъ нѣхнытѣ настоятели, жалко имъ, какъ техніте завещанія ще попаднатъ в' такова нераденіе. Такова жално сочувствіе гы докарва на країно отчеваніе“. И по-нататъкъ: „Отъ нашіты соотечественыцы млозіна наредіха сы имотітѣ сы за дела общополезны, но тія нікогы не са наредіха както мяза і достаточно“. И като примѣри, гдето резултатитѣ не сж дали желанія плодъ, се сочатъ тия на В. Априловъ отъ Габрово, на Н. Денкоглу отъ София, на Иваница Ангеловъ отъ Свищовъ, на Кириакъ отъ Русе и „млозіна други“. Петъръ Беронъ сжщо е обявилъ волята си да завещае имота си за просвѣтата на нашия народъ, пъкъ и „познати на мене млогу богаті имать істото негово желаніе“, бележи Селимински, само че имъ било мжчно да гледатъ пропадането на такива завещания. Затова той дава мнение, „да се составатъ по възможно отъ наі почтенытѣ жителы братства натъ завещаніето, за да са занімаватъ само сась ісполненіето имъ — дело слободно, законно между січките европеіскі държавы, даже і в' іста Турція“. Такава тъкмо е грижата на „Лекар хаці Юрдан Селімінскі“, както се подписва той тогава, — да не „загіны неті една денешка дурно, но за просфещеніе і цивілізація нашему народу баді ще“.